

Take 1, Action!

“กรีดดด!!! อ้ายยย!!!”

เสียงกรีดร้องวิ๊ดว้ายขอนโซโศกประสาทไม่ได้สร้างความสะดุ้ง สะเทือนให้ผมแต่อย่างใด ผมเคยชินกับสภาพแวดล้อมแบบนี้ อ้อ รวมไปถึงไอ้อាកการเหน็บชาที่ขาหลังจากยืนคอยมาสามชั่วโมงเต็ม นี้ก็ด้วย

“น้องไนน์!!!”

“กรีดดด สวยมากค่า!!!”

“น้องไนน์! ลู๊ ๆ นะลูก!!!”

และอีกสารพัดเสียงแหลม ๆ จากรอบกายที่ตึกกันมั่วซั่วไปหมด โชคดีที่ส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดเซนติเมตรของผมกลายเป็นข้อ ได้เปรียบ ยามอยู่ที่ท่ามกลางบรรดาหญิงสาวนับสิบนับร้อยชีวิต ภายในพื้นที่แคบ ๆ ที่ทางออร์แกนเซอร์อีเวนต์จัดพื้นที่ไว้ให้บรรดา แฟนคลับของเหล่าศิลปินที่มาร่วมงานเปิดตัวแบรนด์อาหารเสริม ภายในห้างสรรพสินค้าชื่อดังใจกลางกรุง

แต่ถึงจะสูงกว่าสาว ๆ รอบตัวพอสมควร ผมก็ยังพยายามเขย่งตัวขึ้น ยกกล้อง DSLR คู่มือที่ใส่เลนส์ซูม 70-200mm ขึ้นเล็งเพื่อให้ได้ภาพมุมที่ดีที่สุด เสียงกดชัตเตอร์ดังก็รบกวนแข่งกับเสียงร้องกรี๊ดของบรรดาแฟนคลับ ระหว่างรัวชัตเตอร์ ผมก็นึกชื่นชมนายแบบในใจไปด้วย

สุดยอดเลยแฮะ วันนี้ไนท์ก็โดดเด่นท่ามกลางสปอตไลท์เหมือนเคย ออราคนจะเป็นตัวท็อปของวงการอะเนอะ สมแล้วที่ได้รางวัลนักแสดงหน้าใหม่แห่งปีมา!

ผมซ่อนรอยยิ้มไว้ภายใต้มาสก์สีดำที่สวมปิดบังใบหน้า ทั้งตาและมือยังง่วนอยู่กับกล้องถ่ายรูป กดรัวชัตเตอร์ไม่หยุด จากมุมที่ผมยืนอยู่ตอนนี้ถ้าใช้ตาเปล่าก็จะเห็นแค่ด้านข้างของเขาแบบไกล ๆ แต่ด้วยพลังของเลนส์ซูม ผมเลยมองเห็นซี่แมลงวันจุดเล็ก ๆ ข้างใบหูเขาได้ชัดถนัดตาเลยละ

ขนาดซี่แมลงวันยังดูดีอะ เมนผมเองครับเมนผม!!!

“ไนท์!!!”

“กรี๊ดดด!!!”

เสียงกรี๊ดจากบรรดาสาว ๆ ที่ปวารณาตนเป็น*มัชมิม*ของไนท์ดังกระหึ่ม เมื่อเจ้าของชื่อหันมาโบกไม้โบกมือให้แฟนคลับหลังจากให้นักข่าวเก็บภาพเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีสต๊าฟฟ์ของอีเวนต์เข้ามานำทางพาเขาไปนั่งที่เก้าอี้ซึ่งจัดเตรียมไว้ให้บรรดาศิลปินและแขกวีไอพีที่มาร่วมงาน แฟนคลับต่างพากันเบนกล้องไปยังทิศทางนั้น เก็บภาพถ่ายคลิบคลิปินของตัวเองระหว่างที่งานเริ่มต้นขึ้น

เฮีย ร้อนว่ะ ร้อนฉิบหายเลยครับ! ถึงห่างๆ จะเปิดแอร์เย็นๆ ฉ่ำขนาดไหนก็ไม่มีประโยชน์เลย เมื่อต้องเบียดเสียดท่ามกลางผู้คน

นานเป็นชั่วโมงๆ แบบนี้ แต่ก็ยังดีกว่าพวกงานกลางแจ้งละนะ เพราะฉันก็สู้ขาดใจ ใช้เลนส์กล้องต่างสายตา นิ้วมือรีเซ็ตเตอร์ ไม่หยุดเมื่อไนน์หันมาโบกมือหยอกล้อกับแฟนคลับ แล้วผมก็ต้องใจสั่นมือสั่นเมื่อพบว่าไนน์มองกล้องผม

อ้ากกก!!!

แน่นอนว่านั่นคือเสียงกรี๊ดร้องในใจ ก็นะ ชินผมแหกปากออกมาชาวบ้านชาวช่องคงแตกตื่นกันหมด ผมไม่ควรทำให้สาว ๆ น้อยใหญ่รอบตัวตกใจ เลยพยายามเก็บอาการสุดความสามารถ ไม่มีใครรู้ว่าไต้มาสก์ตอนนั้นผมยิ้มปากแทบฉีกถึงหู อาการเหน็บชายังคงอยู่ แต่ผมจะไม่บ่นอีกแล้ว! ให้ยืนตรงนี้อีกครึ่งวันก็ยังได้!

เมื่อศิลปินที่ผมชอบอยู่ตรงหน้า ความลำบากลำบากบนสเวทที่เผชิญมาตลอดหลายชั่วโมงก็ล้วนไร้ความหมาย

ผ่านไปเกือบชั่วโมงงานอีเวนต์ก็สิ้นสุด ผมรีเซ็ตเตอร์ตอนที่ไนน์และศิลปินอื่นๆ ขึ้นไปถ่ายรูปก่อนจบงานร่วมกับบรรดาคณใหญ่คนโตมากมาย ซึ่งผมจำชื่อไม่ได้ หลังลงจากเวที ไนน์ก็ถูกนักข่าวรายล้อมทันทีตามประสาดาราน้ำใหม่มาแรง เมื่อสัมภาษณ์นักข่าวเสร็จแล้ว เขาก็โบกมือทักทายแฟน ๆ อีกสองสามนาที ก่อนจะเดินกลับไปยังห้องรับรองศิลปิน

ฝูงมนุษย์รอบข้างผมสลายตัวทันทีราวกับมดแตกรัง แฟนคลับบางส่วนตามไล่ล่า (?) ไนน์ที่เดินออกไปพร้อมกับเออาร์และทีมการ์ด แต่ผมกับแฟนคลับส่วนใหญ่เดินเลี้ยวออกมา คอยมองส่งเขาจากที่ไกล ๆ แอบนึกเสียดายที่วันนี้ไม่มีช่วงรวมพลให้แฟนคลับได้พูดคุยกับศิลปิน แต่ไม่เป็นไร แค่นี้ได้เห็นหน้าไนน์ตั้งครึ่งชั่วโมง ผมก็มีแรงใช้ชีวิตไปทั้งสัปดาห์แล้ว!

“ตัวเอง ๆ เป็นแฟนบอยไนน์เธอคะ”

ระหว่างที่ผมกำลังชะเง้อคอมองตามหลังเมนไป ก็มีหญิงสาวเดินเข้ามาทักผมพร้อมกับเพื่อนอีกคน หลังเคลสโทรศัพท์มือถือที่เธอดูถืออยู่ใส่รูปโพลารอยด์ของไนน์ไว้ แปลว่าอยู่ด้อมเดียวกันสินะ...

“คะ...ครับ”

“อู๊ย น่ารักจัง ใจอกันงานหน้านะคะ” พวกเธอยิ้มหวานอย่างเป็นมิตร

“ครับ” ผมดึงมาสก์ขึ้นสูงอีกนิดก่อนจะพยักหน้าเงิน ๆ โบกมือตอบแบบเก๋ ๆ กัง ๆ

“ไฉ่ว่าน! เฮ้ย! ทางนี้ ๆ!”

คล้ายหลังสองสาวเดินจากไปไม่ถึงสามวินาที ผมก็ได้ยินเสียงหัวคุ่นหรือร้องเรียกชื่อผมดังมาแต่ไกล พอหันไปมองตามทิศทางของเสียงก็พบว่าไฉ่เจย์ เพื่อนร่วมสาขาที่กำลังโบกมือหย้อย ๆ ส่งสัญญาณให้ผมเดินไปหามัน

“น้องพิงค์ของมึงไปแล้วเธอ”

“ไปละ ไปก่อนไนน์ของมึงแป็บนี้มั้ง” ไฉ่เจย์ที่เป็นดังเหมือนกัน (มันเป็นดิงเกอร์ลกรูป) แล้ววันนี้ก็มางานด้วยกัน เพราะเมนมันมางานอีเวนต์เดียวกับเมนผมบอก พลังชะโงกหน้าไปตามทิศทางที่ผมเพิ่งเดินจากมาอย่างใครรู้ “แล้วเมื่อกี้โระวะ มีสาวมาจีบอ่อ”

“เขามาทักเฉย ๆ อยู่ด้อมเดียวกันง”

“อ้าวโระวะ โวะ! กูก็นึกว่ามึงจะได้สละโสด” ไฉ่เจย์หัวเราะพลางเหวี่ยงแขนกอดคอผม “ปะว่าน! ไปหาไรกินกัน กูจะไปนั่งลงรูปด้วย วันนี้น้องพิงค์สวยจีบหาย น้องทำท่าหมัดแมวใส่กล้องกูด้วยมึงง!”

“ไนน์ก็มองกล้องกูเหมือนกัน”

“เฮีย! วันนี้เราดวงดีอะ ได้โมเมนต์กับเมนทั้งคู่เลย” ไอ้เจย์เดาะ ลิ่น หน้าตาดูตื่นเต้นมีความสุข ผมเองก็ยิ้มจนเมื่อยกรามอยู่ได้ มาสัก ขณะที่สองขาเดินเคียงคู่ไปกับเพื่อนสนิทเพื่อจะไปกินมื้อเย็น ก่อนกลับที่พัก

บทสนทนาระหว่างกินราเมนของมนุษย์แฟนคลับสองคนย่อมหนีไม่พ้นเรื่องของศิลปินที่ตนชื่นชอบ ผมกับไอ้เจย์ต่างผลัดกันขิงโมเมนต์ที่ได้รับ ต่อให้เป็นแค่เสี้ยววินาทีที่เมนมองกล้องทั้งคู่ก็ยังเอามาเถียงกันได้ แล้วหลังจากน้ำลายแตกฟองกันอยู่ประมาณสิบ นาที สุดท้ายศึกนี้ผมก็ชนะ เพราะจัดหลักฐานจากเวลาที่กล้องบันทึกไว้ โน่นมองกล้องผมนานกว่าน้องพิงค์มองกล้องไอ้เจย์ประมาณสาม วินาที

ดูไร้สาระเนอะ แต่คนเรามันก็ต้องทำอะไรไร้สาระเป็นสิสัน ชีวิตบ้างแหละครับ จริงไหม

“เออ มึงคิดหัวข้อวิจัยได้ยังนะ” ผมถามขึ้นระหว่างที่พวกเราเดินอยู่ในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าเพื่อจะกลับไปทีมอเตอร์ไซด์ของตัวเอง

“ยัง มึงอะ”

“ได้แล้วดิ มันต้องส่งอาจารย์ฟุ้งนี้แล้ว”

บอกไว้ก่อนว่าเห็นผมเป็นแบบนี้ ผมก็แบ่งเวลาให้การเรียนรู้ได้ ไม่เคยขาดตกบกพร่อง ให้สมกับที่พ่อแม่เหนื่อยยากส่งเสียให้เรียน ส่วนไอ้คนถามนะเหร้อ เข้าคลาสมาเช็กชื่อเสร็จก็แอบโดดไปหาน้องพิงค์ประจำ เคยไปคอนเสิร์ตแล้วกลับตึก ตื่นสายจนเกือบมาเข้าสอบ ไม่ทันก็มี เดือนจนปากจะฉีกตั้งแต่ปีสองยันปีสี่ มันก็ยังทำตัวเหมือนเดิม

“ฉิบหาย คินนี่กูไม่ได้นอนละ” ไอ้เจ้ยยกมือขยี้ผม สีน้ามัน
เริ่มยุ่งเหยิงพอๆ กับหัวตอนนี่เลย

“เฮ้ย งั้นกูกลับไปคิดงานก่อน เจอกันพรุ่งนี้”

“เออบาย ชีร์ถดีๆ”

“มึงด้วย” มันบอกมาแล้วว่าดชาคร่อมมอเตอร์ไซค์ ก่อน
สตาร์ทเครื่องขี่ออกไป

ผมเองก็หันไปหาเจ้าสกุ๊ปปี่สีดำลู่กรัก หยิบหมวกกันน็อกที่
เก็บไว้ใต้เบาะมาสวมแล้วขี่รถกลับคอนโด ผมเช่าคอนโดอยู่ใกล้ๆ
มหาวิทยาลัย ห่างจากสถานีรถไฟฟ้าประมาณห้าร้อยเมตร ถึงผม
จะมีมอเตอร์ไซค์ ไม่ต้องพึ่งพาขนส่งสาธารณะ แต่ก็ต้องคิดเพื่อใคร
อีกคนที่อาศัยอยู่ด้วยกัน เพราะฝ่ายนั้นขี่มอเตอร์ไซค์ไม่เป็น

“พีว่าน! กลับช้านะ!”

ทันทีที่ผมผลึกประตูเข้าห้องตอนสามทุ่มครึ่ง ก็ได้ยินเสียง
แหลมเสียดหูตะโกนเรียกชื่อ แล้วสามวินาทีต่อจากนั้นร่างของ
เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งที่คล้ายคลึงกับผมก็เดินออกมาจาก
ห้องนอน ยืนกอดอกฟังประตูขมวดคิ้วมองมา ทำทางเหมือนยัยป้า
ซึ่บ่น

“โห สภาพ ไปตั้งหรือไปออกรบนะ หหมดเร็วหมดแรงอะไร
ขนาดนั้น”

“ลองแกไปยีนขาแข็งสี่ห้าชั่วโมงดูบ้างสิ ต่อให้เป็นผู้ชายก็
เหนื่อยเป็นนะ” ผมเอ่ยตอบวิว น้องสาวบังเกิดเกล้าที่ชอบทำตัว
เหมือนแม่ ขณะเดินโซเซไปทางโซฟา

พูดก็พูดเถอะ ถึงใจจะมุงมันเพื่อเมนเต็มร้อย แต่ผมก็ไม่ได้

อยากไปยื่นรอกขาแข็งแรงนาน ๆ หรอกนะ สมัยรับจ๊อบถ่ายรูปรูดารา
แรก ๆ ยังไม่ค่อยรู้วัฒนธรรมแฟนคลับ ผมเคยไปก่อนงานเริ่มหนึ่ง
ชั่วโมง แล้วก็พบว่าคนอื่นจองที่กันไปหมดแล้วอะ ต่อให้ไลน์ผมจะ
ซูมได้ถึงรูมখন แต่ถ้ามมยื่นไม่ดีรูปก็ไม่สวยอะครับ

เฮ้อออ มันควรถึงเวลาเปลี่ยนได้แล้วใหม่ เมื่อไรทุกคนจะเลิก
ไปจองที่กันครึ่งค่อนวันก่อนงานจะเริ่มว่า...

“โธ้ย!”

“เฮ้อ ๆ ซุ่มซุ่มอีกละ” น้องสาวตัวดีซ้ำเติมเมื่อผมเดินเตะขา
เก้าอี้โซฟา เล่นเอาเจ็บจนหน้าเบี้ยว “แล้วกินไรมายังเนี่ย”

“กินแล้ววว”

“กิติ เพราะถึงพีจะยังไม่ได้กิน หนูก็ไม่ทำให้หรอกนะ” เจ้าตัว
ยกมูมปากขึ้น ส่งเสียงฮึนลำคอแบบคุณหนูจอมเย่อหยิ่งในอนิเมะ

ผมกลกอกตาขึ้นฟ้า เคยชินแล้วกับบทสนทนาระหว่างเรา
พี่น้องที่พูดสามคำ กัดกันไปแล้วสืบคำแบบนี้

“แล้วก็อย่ามานอนเปลือยเป็นงูแบบนี้ พี่ว่าน กลับมาจากข้าง
นอกก็รีบ ๆ ไปอาบน้ำเลย ตัวเหม็นเนี่ย”

“แกเป็นน้องหรือเป็นแม่พี่เนี่ยวิว ไปทำการบ้านไป”

“ทำเสร็จแล้วเหอะ! ตัวเองนั่นแหละ อย่ามัวแต่ตั้งจินตนาการ
ลึมการนะ ระวังเรียนไม่จบ!”

“เออออ ไม่ลึมหรอกน่า ไป ๆ ไปอ่านหนังสือ เตียวก็สอบ
มหา’ลัยไม่ติดหรอก” ผมส่งเสียงเนือย ๆ โบกมือไล่ยัยน้องตัวแสบ

เจ้าตัวสะบัดหน้าพริตเดินกลับเข้าห้องไป ผมเองก็นั่งพักจน
หายเหนื่อยแล้วจึงค่อยลุกขึ้น เดินเข้าห้องนอนไปหยิบผ้าเช็ดตัวเพื่อ
ไปอาบน้ำสระผม เมื่อร่างกายสะอาดเอี่ยมสบายตัวผมก็กลับมา นั่ง

ประจำที่ที่โต๊ะทำงานภายในห้องนอน เปิดหน้าต่าง เปิดโปรแกรมแต่งภาพอัปโหลดไฟล์ภาพที่ถ่ายมาในวันนี้ คัดเลือกรูปที่คิดว่าถ่ายได้ดีแล้วนั่งแต่งภาพอย่างมีความสุข

เอ้า! พล่ามมาตั้งนาน แต่เหมือนผมจะลืมนำตัวไปสินะ เอาละ สวัสดีครับ ผมชื่อ อาชวิน สุขโกศล ชื่อเล่นก็ตามที่เ้าเจ้กับน้องผมเรียกนั่นแหละ ตอนนี้อยู่ปีสี่สิบเอ็ดปี เรียนอยู่ปีสี่ คณะนิเทศศาสตร์สาขาการประชาสัมพันธ์ แต่ผมไม่ใช่บุคคลสำคัญที่ทำประโยชน์ให้ประเทศชาติ เพราะงั้นอดีตชีวิตพวกนั้นคงไม่น่าสนใจเท่ากับเรื่องที่ผมจะพูดต่อไปนี้

ผมเป็นดิง คำสแลงของการเป็นแฟนคลับ ไซ้แล้ว ผมเป็นแฟนบอยของนักแสดงชายคนหนึ่งที่กำลังมาแรงสุด ๆ อย่างโน้น นพณัฐ นั้นเอง!

จุดเริ่มต้นการเป็นแฟนคลับของผมเริ่มขึ้นเมื่อราว ๆ สองปีก่อน ตอนนั้นผมเรียนอยู่ปีสอง รับจีบถ่ายรูปดาราราค่าขนม คือผมชอบถ่ายรูปเป็นทุนเดิม แล้วก็แบบว่าเป็นเด็กดีอะครับ อยากช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ เลยเอาเงินเก็บไปลงทุนซื้อเลนส์ซูมแล้วรับจ้างถ่ายรูปดารา ขายให้บรรดาแฟนคลับที่ไม่ว่างมาถ่ายเอง

คุณอาจจะงวามันมีอาชีพนี้อยู่จริงหรือ งั้นผมก็จะบอกว่า รายได้ดีเชียวแหละ วันนั้นผมก็ไปรับจีบถ่ายรูปดาราชีร์สวีทชื่อดังสักคนแถวสยาม แต่เพราะตอนนั้นชีร์สวีทกำลังออนแอร์ เขาดังมาก ๆ แฟนคลับที่มาตามก็เยอะมากจนทุกตรอกชอกชอยอัดแน่นไปด้วยบรรดาแฟนคลับสาว ๆ เบียดเสียดเหยียบเท้ากันซุกมุนวุ่นวาย

ผมยืนอยู่วงนอกเกือบ ๆ ด้านหลังสุด กอดชุมสุดพลังถ่ายรูปตามหน้าที่ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีคนเบียดเข้ามาแทรกเป็นระยะ ๆ เพื่อ

จะหามุมถ่ายรูปเช่นเดียวกัน เปิดกันไปเปิดกันมาอยู่แบบนั้น แล้วก็ถึงหะวะหนึ่งที่ผมถูกคนข้าง ๆ กระแทกจนทรงตัวไม่อยู่

“ระวังครับ!” ก่อนที่ผมจะล้มก้นจำเข้าไปให้ชายชี้หน้า ก็มีมือข้างหนึ่งคว้าต้นแขนผมเอาไว้ได้พอดี

“ขอบ---” ผมเงยหน้าขึ้นสบตากับคนที่เข้ามาช่วย แล้วคำพูดที่เหลือก็ค้างอยู่ในลำคอ เพราะคนตรงหน้าคือผู้ชายหน้าตาดีที่สุดในคนหนึ่งเท่าที่ผมเคยเห็นมา

เขามีผิวพรรณขาวเนียน ดวงตากลมโต ซ่อนโบหน้าไว้ดี หมวกแก๊ปสีดำ สวมเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งกับกางเกงยีนและรองเท้าผ้าใบ เครื่องหน้าของเขาละมุนละไมเป็นส่วนผสมระหว่างคำว่าหล่อและสวยที่ลงตัวที่สุด กำลังส่งยิ้มน้อย ๆ ให้ผมที่ยังหน้าเหวอ ตอนที่ย้ายดวงตาคู่นั้นก็โค้งขึ้นตั้งจันทร์เสี้ยว

เป็นผู้ชายที่ผมพูดได้เต็มปากว่าน่ารักจีบหาย เคยมีเพื่อนบอกว่าผมก็หน้าหวานนะ แต่คนตรงหน้าดูดีกว่าผมเป็นสิบ ไมสิ เป็นร้อยเท่าเลย

“ชะ...ขอบคุณครับ” ผมกล่าวขอบคุณเสียงตะกุกตะกัก ยังรู้สึกมีงงปนอับอายไม่หาย พอชำเลืองมองหน้าเขาอีกครั้งแล้วก็ได้แต่คิดในใจว่ามีคนหน้าตาดีขนาดนี้อยู่จริงด้วยหรอเนี่ย ขนาดดาราก็ผมมาตามถ่ายวันนี้ยังหน้าตาดีไม่เท่าเขาเลยอะ

“เป็นแฟนคลับไอโซนหรือครับ” เขาชวนคุย

“อ้อ...เอ่อ...ครับ” ผมรับคำไปส่ง ๆ เพราะจะให้อธิบายยาว ยึดว่ามารับจ้างถ่ายรูปกับคนแปลกหน้าก็คงจะดูพิลึก

ผู้ชายคนนั้นหันไปมองด้านหลังแวทีอีกครั้ง จริง ๆ มองจากตรงนี้ก็ไม่มีกล้องก็ให้เห็นศิลปินที่กำลังร้องเพลงอยู่บนเวทีตัวเท่า

มดเท่านั้นเอง แต่เขาก็ยังมองดาราคนนั้นอย่างตั้งอกตั้งใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหันมาพูดลอยๆ กับผมที่ยืนเหม่อมองเขา ลืมหน้าที่ตัวเองไปชั่วขณะ

“เขาโคตรเด่นมากเลยใช่ไหมครับ คุณรู้ไหม ผมเองก็อยากเป็นแบบนี้เหมือนกัน”

“...”

“ผมกำลังพยายามอยู่ครับ สักวันผมจะเป็นแบบเขาให้ได้เลย” ฝ่ายนั้นหัวเราะเบาๆ หันมาส่งยิ้มจนดวงตาโค้งยิบหยีให้ผม

“...สู้ๆ นะครับ” ผมที่โดนดาเมจรื่อยยิ้มนั้นถึงกับสตั้นไปราวสามวินาที กว่าจะตั้งสติแล้วพูดออกไปได้ ให้ตายเถอะ ขนาดเป็นผู้ชายผมยังเขินเลย ผมนึกภาพเขายิ้มไปรอยเสน่ห์บนเวทีออกเลยละ

“ขอบคุณครับ ไปก่อนนะครับ” เขายิ้มให้แล้วเดินจากไป

ท่ามกลางเสียงกรีดรอบกาย เสียงร้องเพลงของศิลปินที่ตั้งกระหึ่มผ่านลำโพง ท่ามกลางผู้คนที่เดินสวนกันขวักไขว่ในย่านการค้าชื่อดังที่สุดของกรุงเทพฯ แห่งนี้ แผ่นหลังของคนแปลกหน้าที่กำลังเดินห่างออกไปไกลเรื่อยๆ กลับเป็นสิ่งเดียวที่ชัดเจนในคลองสายตาของผม ชั่ววินาทีนั้นเขาดูเจิดจ้าเปล่งประกาย ยิ่งกว่าศิลปินตัวจริงที่กำลังร้องเพลงอยู่บนเวทีเสียอีก

ความประทับใจยิ่งรากลึกลงในจิตใจ เติบโตงอกเงยขึ้นในชั่วพริบตา หลังกลับมาจากสยามในวันนั้น ผมก็พยายามตามหาว่าเขาเป็นใคร น่าเสียดายที่ผมไม่ได้ติดตามวงการบันเทิง แทบไม่รู้จักดาราศิลปินวัยรุ่น พอลองไปถามเพื่อนผู้หญิงในภาค พวกเธอก็บอกว่า ถ้าหน้าตาดีขนาดนั้นก็อาจจะเป็นเน็ตไอดอล หรือเป็นศิลปินฝึกหัดนักแสดงสักค่ายที่ยังไม่เปิดตัว หรือเป็นนักแสดงตัวประกอบในซีรีส์

ก็ได้

สุดท้ายผมก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร และนี่ก็เสียดายที่วันนั้นไม่ได้ถ่ายรูปเขาไว้ เลยไม่มีเบาะแสในการตามหา แต่ก็ตั้งใจว่าถ้าวันหนึ่งผมเจอเขา ผมจะคอยเชียร์ คอยให้กำลังใจอย่างเต็มที่ ประทับใจที่เขาเข้ามาช่วยก็ส่วนหนึ่ง แต่ผมประทับใจในความมุ่งมั่นของเขา มากกว่า อีกอย่าง...เขายิ้มน่ารักอะ ทั้งหมดนี้คงเรียกว่าความชอบได้ละมัง

แล้ววันหนึ่งโชคชะตาก็ทำให้ผมได้พบเขาอีกครั้ง ตอนที่เขาเดบิวต์ผลงานการแสดงเรื่องแรกในบทเพื่อนของตัวเอก (พูดง่าย ๆ ว่าเป็นตัวประกอบ) เลยได้รู้ว่าเขาชื่อไนน์ เป็นนักแสดงหน้าใหม่ ผมรู้สึกเหมือนได้ปลดล็อกภารกิจระดับ SSS ดีใจที่สุดในที่นี้ก็ตามหาเขาเจอ ผมกดติดตามไอจีทันที แน่ใจว่าผมไม่พลาดที่จะไปดูซีรีส์ที่ไนน์เล่นด้วย

ทั้งที่เป็นนักแสดงหน้าใหม่ แต่ฝีมือการแสดงของไนน์ดูธรรมชาติลื่นไหลกว่าตัวเอกเสียอีก บอกเลยว่าผมไม่ได้อวยนะ แต่เขาฉายแววด้านการแสดงสุดๆ แล้วผมก็กดติดตามโซเชียลทุกแพลตฟอร์มของไนน์ ตามไปดูคลิปลั๊กภาพณ์ คลิปเบื้องหลังกองถ่าย คลิปงานอีเวนต์ และอีกสารพัด รู้ตัวอีกทีผมก็ไปยืนถ่ายรูปเขาในงานอีเวนต์แบบไม่ต้องมีใครมาจ้างแล้ว

ไนน์ไม่ได้มีดีแค่หน้าตา แต่ยังมีความสามารถและความพยายาม เขาไม่ได้โด่งดังชั่วข้ามคืน แต่ค่อย ๆ ไต่เต้าขึ้นมาจากบทตัวประกอบจนคนเห็นความสามารถและได้รับโอกาสต่าง ๆ เขาเดินตามความฝันตั้งคำที่เคยพูดกับผมในวันนั้นอย่างไม่หยุดยั้ง ผมชื่นชมในความสามารถของไนน์ ประทับใจในความพยายามนั้นเป็น

อย่างมาก

ผมกลายเป็นแฟนบอยโดยสมบูรณ์แบบ ปกติผมก็แค่เป็นแฟนเพลง หรือดูการแสดงแบบผ่านๆ ส่วนใหญ่ก็ชอบสาว ๆ ด้วยซ้ำ เกิดมาไม่เคยคิดว่าตัวเองจะกลายเป็นดั่งใครจริงจังแบบนี้เลย ตอนแรกก็แอบคิดเหมือนกันว่ามันดูแปลกหรือเปล่านะ ที่ผมชอบดารารายสักคนถึงขนาดไปตามที่งานอีเวนต์ แต่คิดอีกทีผมก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนสักหน่อย ชีวิตมันสั้น อยากทำอะไรทำไปเหอะ ผมจะหวัดดารารชนิด 24/7 มันก็เป็นเรื่องของผมถูกปะ พ่อแม่ยังไม่ว่า แล้วผมจะแคร์สายตาคนอื่นไปทำไม

แต่ก็นะ พุดคนเดียวก็ทำปากดีได้แหละครับ เหะ ๆ จริง ๆ พอออกไปข้างนอกผมก็ยังเงิน ๆ สายตาชาวบ้านอยู่ดี ก็ด้อมผมส่วนใหญ่มิแต่แฟนคลับสาว ๆ อะ เวลาไปตามผมเลยสวมหมวกสวมมาส์ก ปิดหน้าปิดตาตลอด ทำตัวเป็นหมาป่าเดียวดาย ไม่มีเพื่อน ดึงด้อมเดียวกันสักคน

เพราะไนน์ ผมเลยเก็บเงินเกือบครึ่งปีเพื่อซื้อเลนส์ซูมราคาครึ่งแสนเพิ่ม เอาไว้มาถ่ายเขาโดยเฉพาะ แต่ผมก็รับงานถ่ายรูปศิลปินอื่นอยู่แล้ว ถือว่าเป็นการลงทุนในอาชีพไปด้วย อ้อ ผมถึงขั้นสมัครเอกหลุมไว้เทรนตีไว้โหวตให้เขาโดยเฉพาะเลยแหละ ตามซื้อกุ๊ดส์ออฟฟิเชียลของค่ายด้วย เฝ้ามองตั้งแต่ไนน์ยังมีแฟนคลับหลักสิบ จนตอนนี้เวลาออกงานก็มีคนไปตามหลักหลายร้อยแล้ว

ไนน์ดูจะไปได้ดีกับเส้นทางความเป็นนักแสดงมาก ๆ เกือบสองปีผ่านไป จากบทตัวประกอบทั่วไป ก็ได้เลื่อนมาเป็นตัวรอง และผลงานเรื่องล่าสุดของเขาก็กระแสวิงมาก ๆ ในเอ็กซ์พุดถึงฝีมือการแสดงของไนน์กันเต็มไปหมดจนเป็นไวรัล เมื่อเดือนที่ผ่านมาเลยได้

ข่าวว่าเขากำลังจะได้รับบทนำในซีรีส์วายแล้ว!

คุณรู้ไหม ผมละใครจะภูมิใจในตัวเมนผมเลย! ไนน์นะมีดีพร้อมทุกอย่างสำหรับการเป็นเบอร์หนึ่ง ทั้งหน้าตา นิสัยน่ารัก การวางตัวสุภาพกับทุก ๆ คนที่ใครเห็นต่างก็พากันเอ็นดู ทักษะการแสดงก็ไม่ใช่สองรองใคร เคยได้ยินไนน์ร้องเพลงเล่นในไลฟ์หรือตามงานอีเวนต์ก็เสียงดีมาก ๆ อีก เขากำลังจะได้เป็นนักแสดงหลักในซีรีส์วาย เดียวก็คงได้ออกเพลงแน่ ๆ คราวนี้พวกมักเกิ้ลก็จะได้เห็นความสามารถอีกอย่างของไนน์กันแล้ว ครบจบในคนเดียวแบบนี้ ตำแหน่งเบอร์หนึ่งคงไม่ไกลเกินคาดหวัง เมนผมนี่ใครเจ๋งเลย!!!

ส่วนหน้าที่ของแฟนคลับอย่างผมก็คือช่วยผลักดันให้เขาไปถึงฝัน ไปให้ไกลให้สูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จะเทรนด์เอ็กซ์อะไรก็ตามมาเหอะ ผมมีแอกหลุมเป็นสิบแอก ไปให้กำลังใจเขาแทบทุกอีเวนต์ เสียตายที่ไม่ได้ลงงานที่อปสเปนเดอร์ เพราะผมก็ยังเป็นแค่นักศึกษามีค่าใช้จ่ายมากมาย ไนน์จะมีน้องสาวอยู่ด้วย ผมก็เกรงใจพ่อแม่ ถ้าจะเอาเงินค่าขนมไปลงที่อปสเปนเดอร์เป็นหมิ่นเป็นแสน แต่ผมก็ช่วยโปรโมตเขาด้วยการถ่ายรูปถ่ายคลิปดี ๆ ตัดคลิปลงเอ็กซ์ ลงกลุ่มเฟซบุ๊ก ลงตึกตอกให้คนทั่วไปได้เห็นเขามากขึ้น

ถามว่าเหนื่อยไหม เหนื่อยสิครับจะเหลืออะไร กล้องตัวหนึ่ง บวกเลนส์บ้องเท่าต้นขาหมานี่ก็น้ำหนักไม่เบา ๆ นะ ต่อให้ผมเป็นผู้ชายก็เถอะ ไปงานอีเวนต์แต่ละทีก็ต้องรอลอย่างต่ำ ๆ สีห้าชั่วโมง บางงานต้องไปรอตั้งแต่เช้าทั้งที่งานเริ่มทุ่มหนึ่งก็มี ตะคริวเออย ปวดหลังเออย กลับมาตัดคลิปแต่งรูปอีก มันก็ต้องใช้เวลานะ

แต่ว่าความเหนื่อยทั้งหมดของผมมันคุ้มค่ามาก แค่ได้เห็นรอยยิ้มของไนน์ แค่ได้เจอหน้าเขา ได้ยินเสียงนุ่ม ๆ ของเขาที่พูดไป

ยิ้มไป ไร้ความเหนียวพวกนั้นก็หายไปเหมือนไม่มีอยู่จริงแล้ว

นี่แหละนะความรักของแฟนคลับ ชัดเส้นใต้คำว่าแฟนคลับ ขอบอกก่อนว่าผมไม่เคยคิดกับเขาในเชิงคู่สาวเลยนะ ใครไม่เคยเป็นแฟนคลับคงไม่เข้าใจหรอกครับ ว่าทั้งหมดมันเป็นความปรารถนาดีที่ไม่มีจุดประสงค์แอบแฝงจริง ๆ ผมแค่อยากเห็นเขาประสบความสำเร็จนะ แล้วก็ไม่ว่าความรักนี้จะอยู่อีกนานเท่าไร แต่ระหว่างนี้ ผมจะทุ่มเทให้เขาอย่างเต็มที่ เพื่อที่วันหนึ่งเมื่อเขาเติบโตประสบความสำเร็จ มีคนรักมากมาย ผมจะได้หมดหวังและคอยมองเขาจากที่ไกล ๆ อย่างที่ตั้งใจไว้

ผมคลิกเมาส์แต่งภาพไปพลงขึ้นชมฝีมือถ่ายรูปตัวเองไปด้วย แสงในहांๆ มันถ่ายยากอะครับ แต่ผมก็ยังถ่ายออกมาสวยนะเนี่ย ว่าแต่ในนี้ผิวดีมาจจริง ๆ ผมแทบไม่ต้องรีทัชเลยอะ บางครั้งผมก็คิดว่ามีคนที่น่าตาดี ผิวพรรณดีขนาดนี้อยู่จริงได้ยังไงนะ วัลงภาพเซตนี้ดีกว่า ทุกคนบนโลกควรได้รับรู้ว่าเมนผมดูดีขนาดไหน

“เซี่ย ดีหนึ่งแล้วเหรอ...” ผมพิมพ์ปุ้บเมื่อเหลือบไปเห็นเวลาตรงด้านล่างจอ นี่ถ้าไม่ติดว่าพุงนี้ผมมีเรียนตอนแปดโมงเช้าก็ว่าจะนั่งตดคลิปลงตักต้ออกต่ออีกสักหน่อยอยู่หรืออ

ผมพับหน้าจอโน้ตบุ๊กลง เดินลากขาไปปิดสวิทซ์ไฟแล้วทิ้งตัวลงนอนบนเตียง ผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

“ฮึ สบายแล้วสิมึง หัวข้อวิจัยมึงผ่านแล้วอะ!” เสียงหัวกึ่งประชดประชันของไอ้เจย์ดังขึ้นทันทีเมื่ออาจารย์เดินออกจากห้องไป

“สบายห่าอะไร ทำวิจัยนี้สบายตรงไหนวะ” ผมพ่นลมหายใจ
พรี๊ด พุบหน้าลงกับโต๊ะเพราะยังรู้สึกง่วงอยู่หน่อย ๆ

นักศึกษาปีสี่ทุกคนะทุกสาขา คงจะไม่อาจหลีกเลี่ยงนรกที่
ชื่อว่าการทำวิจัยไปได้ หัวข้อวิจัยที่ผมเลือกคือ ‘ภาพลักษณ์ของ
นักแสดงซีรีส์วายที่ส่งผลต่อการประชาสัมพันธ์ในโซเชียลมีเดีย’ บอก
ไว้ก่อนว่าผมเลือกหัวข้อนี้เพราะน่าสนใจ ไม่ใช่เพราะตัวเองเป็นดิง
เลยนะ!

แค่คิดว่าต่อจากนี้คงต้องอดหลับอดนอนแก้งานแบบไฟล์
.docx ไฟนอลจริง ๆ.docx ไฟนอลจริง ๆ ไว้ย.docx ผมก็นึกอยากให้
โลกแตกละ แต่อย่างน้อยก็สบายใจไปได้เปลาะหนึ่งว่าไม่ต้องไปนั่ง
คิดหัวข้อวิจัยใหม่ น่าเสียดายที่ไอ้เจย์ไม่โชคดีเท่าผม

“ของกูแม้แต่หัวข้อยังไม่ผ่านอะ มึงช่วยคิดหน่อยดิ ๆ ๆ นะ
ว่าน น้ำ~”

“เออ ๆ รู้แล้ว” ผมพ่นลมหายใจยาวอย่างจวนใจ

เขาเออะ ถือว่าช่วยลูกหมาตาดำ ๆ เพื่อเกรดวิชานี้ของผมจะ
ได้เอ

“เออ! ต้องนี้สิวะถึงจะเป็นเพื่อนกัน!” ไอ้เจย์ตาวาว ดูกระดี
กระด๊าออกนอกหน้า ผมมันได้หน้าตาระริกระรี่ของมันเลยเก็บชิต
ยัดใส่กระเป๋า เหวี่ยงเป็ขึ้นสะพานแล้วเดินออกจากห้อง ตั้งใจจะไป
โรงอาหารหาข้าวกลางวันกิน

“เออใช่มึง กูไปเจอนี้มา” ระหว่างที่กำลังเดินไปยังโรงอาหาร
จู่ ๆ ไอ้เจย์ก็ตีแขนผมป้าบ ๆ เรียกให้ผมหันไปดูโทรศัพท์มือถือมัน

“อะไรวะ”

“นี่ ๆ เขาเปิดแคสต์ซีรีส์วายอยู่” มันหันหน้าจ่อโทรศัพท์มือถือ

มาให้ผม เป็นเพจเฟซบุ๊กของผู้จัดซีรีส์เจ้าหนึ่ง ประกาศรับสมัครคน มาแคสติงซีรีส์วายเรื่องใหม่

“Deep Dive ดำดิ่งสู่ใจเธอ” ไรน์แม่งชื่อเรื่องคูน ๆ ไซ่เรื่องที่เมน มิ่งได้รับบทนำปะ ที่มิ่งพล่ามให้กูฟังอาทิตย์ก่อน”

“ใช่ ๆ” ผมพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

ซีรีส์เรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนักกีฬาว่ายน้ำ มิตรภาพ การ แข่งขัน รักสามเส้าบล่า ๆ ซึ่งไนน์ เมนของผมจะได้รับบทนำ เป็น พระเอกอีกคน หรือที่สาววายเรียกกันว่านายเอก แต่จริง ๆ ควรเรียก ว่าพระเอกกับพระเอกอีกคน ไม่งงเนอะ

“นี่งงโอกาสมาแล้ว ว่าน มิ่งลองไปแคสต์ดูดี”

“ฮะ?!” ประโยคนี้้นจากปากไอ้เจย์ทำเอาผมหยุดเดินกะทันหัน คิ้วขมวดชนกัน งุนงงสุดขีด

“อะไร กูจะไปแคสต์ทำไม”

“ก็ลองดูไป กูยังเคยลองแล้วเลย เสือกแคสต์ไม่ผ่าน แม่ง” คน พุดเบะปากเมื่อนึกถึงอดีตอันไม่น่าจดจำ

คือไอ้เจย์มันเคยอยากเข้าวงการบันเทิงครับ มันบอกดูรววย ง่ายดี (ลืมหิดไปมั้งว่าคนที่ประสบความสำเร็จในเส้นทางนี้มีแค่ลิบ เปรอร์เซ็นต์เท่านั้น) แต่ไปแคสติงก็รอบ ๆ ก็ไม่ผ่านทั้งที่หน้าตามันก็ ไม่ได้ซีห่วยอะไร ปัญหาคือแคร์กเตอร์ไม่ตรงกับที่ผู้จัดตามหา หรือ ไม่ก็การแสดงยังไม่ผ่านแหละมั้ง

ผมส่ายหน้าวิต “ไม่เอาอะ”

“เฮ้ยยย เชื่อกู ของพวกนี้เขาดูหน้าตาาก่อน หน้าตามิ่งได้เว้ย ตาโต ๆ หน้าออกหวาน ๆ เขาเรียกไรนะ แบบพวกเคะพิมพ์นิยมอะไร ลักอย่างนี้แหละ หัดใช้หน้าตาทำมาหากินบ้าง”

“หน้าตาได้แต่แสดงห่วยก็จบไหม ภูแสดงเป็นที่ไหนล่ะ” ผมกลอกตา เรียนนิเทศฯ ไม่ได้แปลว่าจะแสดงเป็นนะครีบ สาขาที่ผมเรียนเนี่ยไม่เกี่ยวกับการแสดงเลยเหอะ ค่อยไปทางการตลาดด้วยซ้ำ

“แล้วใครมันเป็นมาตั้งแต่เกิด มันก็ต้องเรียนกันทั้งนั้นแหละ เดี่ยวแคสต์ผ่านเขาก็ส่งมึงไปเวิร์กช็อปการแสดงเอง” ไอ้เจย์ยังคงย่นคะยอไม่เลิก

“ไม่--”

“เนี่ย หัวข้อวิจัยมึงก็เกี่ยวกับดาราศาสตร์วิทย์วะ ละลองคิดดูว่า ถ้ามึงไปแคสต์แล้วผ่านนะ มึงก็จะได้ข้อมูลมาใช้ในการงานวิจัยของมึง แล้วก็ได้ใกล้ชิดไนน์ด้วย เผลอ ๆ โด่งดังมีชื่อเสียง ไม่ต้องลำบากหางานงก ๆ ตอนเรียนจบอีก มีแต่ได้กับได้” เพื่อนสนิทไซโคผมเหมือนโดนจ้ำงมา

“มึงไปลองดูเหอะ ภูอยากมีเพื่อนเป็นดาราอะ”

“ไม่เอา” ผมยืนกราน แม้สายตาจะเริ่มล่อกล่อก

เหตุผลที่มันพูดมาก็น่าสนใจอยู่หรอก แต่ผมไม่มีพื้นฐานการแสดงสักอย่าง ไม่เคยคลุกคลีกับวงการบันเทิงเลยด้วย ไม่มีสังกัด ไม่มีใครคอยให้ความรู้หรือแนะนำ เป็นแค่แฟนบอยไปวัน ๆ เนี่ย ถึงไปแคสต์ก็ไม่ผ่านหรอก

“มึง โอกาสมันไม่ได้หาได้ง่าย ๆ นะเว้ย”

“ไม่...”

“ว่าน---

“ไม่เอา ๆ เลิกคุย พอ ไปกินข้าว” ผมคล้องคอไอ้เจย์ เอามืออุดปากมันให้หุบ ๆ ปากไปซะแล้วลากเพื่อนไปตามทางเดินมุ่งหน้า

ไปยังโรงอาหาร

เลิกฟุ้งซ่าน เลิกคิดได้แล้ว วงการบันเทิงการแข่งขันสูงจะตาย
ผมเองก็ไม่เคยสนใจเส้นทางนี้อยู่แล้ว เพราะมันอย่างผมเนี่ยนะจะ
ไปแคสติงเป็นนักแสดงซีรีส์วาย

ไม่มีทางหรอกน่า...

Take 2, Action!

ไม่มีทาง ทะที่ไหนล่ะ...

“เบอร์ 070 ถึง 075 เตรียมตัวนะคะ” สตาฟฟ์สาวเดินมาเรียก ผู้เข้าร่วมการแคสติงให้เตรียมตัวเข้าไปด้านในห้อง เพื่อทำการทดสอบต่อหน้าคณะกรรมการ

ผมที่มีป้ายชื่อและเบอร์ 073 เขียนไว้ที่กลางอกสุดลมหายใจ ลึกระวังความตื่นเต้น ขณะลุกไปต่อแถว เตรียมตัวเข้าห้องเขียด

นั่นล่ะครับ ต่อหน้าไอ้เจย์ก็ทำปากแข็งงู้นี้ แต่พอกลับถึง คอนโดผมก็นอนเอามือก่ายหน้าผาก (จริง ๆ อยกาใช้เท้าแหละ แต่มันก่ายไม่ถึงไง) คิดทบทวนอยู่สามวันเต็ม ๆ จนสุดท้ายก็ตัดสินใจ แบนรูปถ่าย คลิปแนะนำตัวไปกับไบสมัคร ส่งอีเมลไปหาผู้จัดจนได้

ผมลองชั่งน้ำหนักดูแล้ว ก็พบว่ามันมีข้อดีมากกว่าข้อเสียจริง ๆ นั่นล่ะ ถ้าผมแคสติงผ่านก็จะได้ทั้งโอกาสในอาชีพการงาน ได้ข้อมูลมาทำงานวิจัย ได้ร่วมงานกับนักแสดงที่ผมชื่นชมชื่นชอบ อาจจะได้ค้นพบความฝันของตัวเองก็ได้ แต่ถ้าไม่ผ่านก็ถือเป็น

ประสบการณ์ชีวิต ไม่มีอะไรเสียหายนี่นะ

ตอนผมส่งอีเมลไปแคสติงเบื้องต้นก็ไม่ได้คิดว่าจะผ่านหรือก็เล่นส่งไปแบบหน้าสด ผมไม่เซต ตั้งกล้องถ่ายคลิปแนะนำตัวในห้องนอนอะ ตอนได้อีเมลเรียกตัวมาแคสติงวันนี้ผมยังตกใจเลย แต่ไหน ๆ เขาก็อุตสาหัเรียกไปแคสติงทั้งที ผมก็เลยตั้งใจว่าจะพยายามให้เต็มที่ ลงทุนไปหาเพื่อนที่เรียนนิเทศฯ เอกการแสดงให้ช่วยติวให้แบบคอร์สเร่งรัดด่วนจี๋ เอาแค่พอเข้าใจพื้นฐานการแสดงนิด ๆ หน่อย ๆ

เพื่อนที่ผมไปขอให้ช่วยมันบอกว่าผมมีแววอยู่ การแสดงต้องใช้เซนส์พอสมควร แล้วผมก็เรียนรู้ได้เร็ว พอโอ้เจย์ได้ยืนแบบนั้นมันก็ชียดยาผมหนักมากว่าย่างไงผมก็ผ่านแน่ ๆ อยากลากมันมาดูในห้องโถงตอนนี้มากเลยอะ เพื่อนมึงจะเอาอะไรมาผ่านวะ ผู้ชายน่ารักน้อยคนที่อยู่รอบตัวผมนี่หน้าตาดี ๆ กันทั้งนั้น สภาพผมตอนนี้เหมือนลูกเจี๊ยบท่ามกลางไก่ชนพ่อพันธุ์ตัวละเป็นแสนเป็นล้านอะนี่ก้ออกใหม่

แต่ช่างแม่งเหอะ ผมก็ไม่ได้คาดหวังอะไรอยู่แล้ว อ้อ ลืมบอกไป บทที่ผมมาแคสติงชื่อ ‘สกาย’ เป็นตัวรองของเรื่อง ประมาธว่าตัวร้ายตัวอิจฉา ผมเลือกมาลองแคสติงบทนี้เพราะรูปร่างหน้าตาของตัวละครที่ผู้จัดระบุไว้ใกล้เคียงกับตัวเองมากที่สุด อีกร้อย... ถ้าจะคิดลองดูทั้งทีก็เลือกบทเด่น ๆ ไปเลยสิครับ ไหน ๆ จะไม่เจียมตัวแล้วก็เอาให้สุด ๆ ไปเลยแล้วกัน

“โธ๊ะ!”

ระหว่างที่ผมกำลังกำมือแบเข้าแบออก สูดหายใจลึกตั้งสมาธิอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงฮือฮาดังขึ้นรอบตัว พอผมหันไปมองก้อนเนื้อใน

อกซ้ายก็เต้นถี่รวนดังกึกก้องอยู่ในหู เพราะคนที่เพิ่งเดินเข้าประตูห้องมานั้นคือพระเอกทั้งสองคนของเรื่องนี้

แน่นอนว่าสายตาผมโฟกัสที่เมนตัวเองโดยอัตโนมัติ วันนี้ในนี้สวมเสื้อสูทสีขาวตัวโคร่งกับกางเกงยีน สวมแว่นสายตา (น่าจะแว่นแฟชั่น) เดินเข้ามาในห้องพร้อมรอยยิ้มสุภาพอันคุ้นตา ก่อนจะหยุดยืนที่ด้านหน้าห้อง

“สวัสดีครับ ผมโนนนะครับ วันนี้ผมกับเดวิดแวะมาให้กำลังใจทุกคนครับ” เจ้าตัวพูดด้วยรอยยิ้มที่มาพร้อมกับดวงตาโค้งยิบหยี เป็นเอกลักษณ์

ผมรีบเหม้มปากกลืนยิ้มเอาไว้ ใจสั้นไปหมดด้วยความตื่นตื้นยินดี ก็แอบคิด ๆ เหมือนกันแหละว่าเขาจะมาเซอร์ไพรส์ พอเจอตัวจริงโคตรดีใจเลย เสียหายที่ไม่ได้เอากล่องใหญ่มา พอเห็นหน้าเขาปุ๊บ วิญญาณแฟนคลับมันประทับร่างปั๊บ ผมอยากถ่ายรูปเขาใจจะขาดแล้ว!

พูดก็พูดเถอะ ถึงโนนจะไม่ได้เซตผมแต่งหน้าจัดเต็มแบบตอนออกงาน แต่ทาลิปบาล์มมีสีนิดหน่อย แต่ออร่าของเขาก็ยังเจิดจ้าสว่างไสว เหมือนมีแสงสีทองส่องอำไพแผ่ออกมาจากตัวอะนิกออกใหม่ เล่นเอาทุกคนในห้องดูหมองไปเลย

“ก็...หวังว่าจะได้ร่วมงานกันนะครับ ขออวยพรให้ทุกคนโชคดี พวกผมเป็นกำลังใจให้น้า” น้ำเสียงออดอ้อนนิด ๆ ทำโยนโยนของเขา ต่อให้เป็นผู้ชายด้วยกันก็ยิ่งรู้สึกเอ็นดู

แค่เห็นหน้าโนน ได้รับคำอวยพรผมก็ฮึกเหิมสุด ๆ เล่นเอาลืมนึกไปเลยว่ากะแค้นมาลงขำ ๆ ในหัวตอนนี้มีแต่คิดว่าผมต้องทุ่มเทเต็มที่ ต้องคว้าบทนี้มาให้ได้!!!

“ทำให้เต็มทีนะครับ ผมเชื่อว่าพวกคุณคงเตรียมความพร้อม กับบทบาทที่จะมาแอสต์กันมาเต็มที่ และตั้งใจมาก ๆ กันทุกคนอยู่แล้ว ยังไงก็ขอให้--”

นักแสดงอีกคนที่มาพร้อมกับไนน์ ผู้ชายหน้าหล่อท่าทางนิ่ง ๆ ที่ชื่อเดวิดนั่นกำลังพูดให้กำลังใจบรรดาผู้เข้าร่วมการแอสต์ดิงอยู่เช่นกัน แต่ผมหุบปากไม่ได้ยินเพราะสมาธิทั้งหมดโฟกัสแต่ไนน์ ยืนตาลอย เคลิ้มสุด ๆ กระทั่งพี่สาวสตาร์ฟี่มาดันหลังให้ผมเดินเข้าห้องแอสต์ดิง ไปนั่นละ

ฉิบหาย บทว่าอะไรนะ ลืมแล้ว เชี่ย ๆ ๆ พระเจ้าเทวดาผีสิง อะไรก็ได้ ช่วยผมด้วย!!!

สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติน่าจะรับรู้ได้ถึงคำอธิษฐานของ
ผม การแอสต์ดิงถึงได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว (มั้ง)

โอเค พูดแบบไม่เข้าข้างตัวเอง มันก็ไม่ดีและไม่แยء แบบว่า ตอนเดินเข้าไปผมขาสั่นนิดหน่อย แล้วก็แอบพูดตะกุกตะกักตอน แนะนำตัว แหมคุณครับ ลองไปยื่นต่อหน้าผู้จัด ผู้กำกับ ทีมงานที่ เขามีประสบการณ์ในวงการบันเทิงมากมายแบบนั้น ลูกเจี๊ยบเพิ่ง ออกจากไข่อย่างผมก็ต้องเกร็งบ้างแหละ

แต่ตอนลองทดสอบบทผมก็ทำได้ดี (มั้งนะ) บทที่ได้คือตอน ทะเลาะกับคอปเตอร์ ตัวละครที่เป็นพระเอกของเรื่อง ผมก็ใส่ อารมณ์เต็มที่เลย อย่างน้อยใครสักคนตรงนั้นก็ชมผมว่าหน่วยก้าน ดี สายตาดูเข้าถึงอารมณ์ จริง ๆ ใช้เวลาแอสต์ดิงไม่ถึงสิบนาทีเลยมั้ง รู้ตัวอีกทีผมก็ยกมือไหว้ขอบคุณกรรมการแล้วเดินออกมาจากห้อง แล้ว

รู้สึกลอยๆ ยังไงไม่รู้ งงๆ ว่าเสร็จแล้วหรือวะ รอดตั้งเกือบหก ชั่วโมงเลยนะ มีแค่เนี่ย!

พอทุกอย่างผ่านไปแล้วผมโล่งใจปนกังวล หากแคสติดผ่าน ก็จะได้เห็นสัญญาเข้าสังกัดของผู้จัด ถ้าได้ก็คงดีใจแหละ แต่ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ผมไม่ได้คาดหวัง...

“คุณว่าน เก่งมากเลยครับ”

ในตอนนั้นเองก็เกิดเรื่องที่ไม่คาดคิดขึ้น จังหวะที่ผมเดินผ่านนักแสดงหลักทั้งสองคนของเรื่องซึ่งกำลังนั่งสังเกตการณ์การแคสติดอยู่ใกล้ๆ กับประตูทางออก ลูๆ ไนน์ก็มองป้ายชื่อของผมแล้วพูดแบบนั้น แกรมยังยกนิ้วโป้งให้ ส่งยิ้มให้ผมอีก

“ชะ...ขอบคุณครับ!” ผมเหม่อไปแวบหนึ่งด้วยความคิดไม่ถึง ก่อนจะรีบละล้าละลักขอบคุณเสียงสั้น

ฝันอยู่หรือเปล่าวะตัวกู หรือเขาจำผมได้ว่าผมเป็นแฟนคลับ เขา บ้าแล้ว ไม่มีทาง ตอนไปตามผมสวมหมวกสวมมาสก์ตลอดเวลา แทบไม่เคยได้พูดกับเขาเลยด้วย

แต่ๆๆ ไนน์ชมผมด้วยแหละ! เมินผมนั่งดูการแสดงของผม แล้วบอกว่าผมเก่งมากด้วยแหละ อ้ากกก!!!

ณ จุดนั้นแข่งขามผมแทบพันกัน ดีใจจนเกือบสติแตก นึกอยากจะคุยกับเขาอีกสองสามคำ แต่ก็เกรงใจคนด้านหลังเลยต้องรีบเดินออกจากห้อง ก่อนจะเดินจากไปผมปรายตามองนักแสดงอีกคนที่เป็นตัวหลักคู่กับไนน์และนั่งอยู่ข้างกัน ผู้ชายคนนั้นเอาแต่มองไปด้านหน้าที่มีคนเข้าแคสติดอื่นๆ กำลังเดินเรียงแถวมา ไม่แม้แต่จะชายตามองผมด้วยซ้ำ

ผมเดินออกมาจากห้องแล้ว หัวใจยังสั่นน้อยๆ ด้วยความ

ตื่นเต้นดีใจ ทว่าขณะเดียวกันก็เฟลอชมวดคิ้วไปด้วย

นอกจากไนน์แล้ว ซีรีส์เรื่อง ‘Deep Dive ดำดิ่งสู่ใจเธอ’ ก็ได้ ‘เดวิด ธฤต จรัสเดชา’ นักแสดงอีกคนที่กำลังเป็นดาวรุ่งมาแรงมารับบทบาทด้วยเช่นกัน เขาเคยเล่นซีรีส์เรื่องเดียวกับไนน์ แต่ไม่ได้คู่กันนะ เป็นเพื่อนตัวเอกเหมือนกันเฉยๆ การแสดงของเขาก็โดดเด่นเป็นที่พูดถึงไม่แพ้กัน และมีบรรดาแฟนคลับคนดูจิ้นเข้ากับไนน์พอสมควรตอนซีรีส์ออนแอร์ แถมอยู่สังกัดเดียวกันอีก ทางค่ายก็คงเล็งเห็นโอกาสทำเงิน เรื่องนี้เลยได้มารับบทนำคู่กัน

ตอนประกาศผมจำได้ว่าเหล่าแฟนคลับสาว ๆ วิดีว้ายชอบใจกันยกใหญ่จนแฮชแท็ก ‘เดวิดไนน์’ ‘สามแก้ว’ ติดเทรนด์เอ็กซ์ จากเรือพายกลายเป็นเรือออฟฟิเชียล เรือสำราญอะไรทำนองนั้น แต่ส่วนตัวผมไม่ใช่หนุ่มววย ผมไม่ชิปไนน์กับใคร ผมชิปเดี่ยว คิปเมน เขาทำงานกับใครผมก็พร้อมสนับสนุนทั้งนั้น

แต่ยกเว้นคนนี้ไว้คนหนึ่งแล้วกัน ผมไม่ถูกชะตากับนายเดวิดอะไรนี่เลยจริงๆ

อะๆ เดี่ยวจะหาว่าผมอคติ เออ อคติแหละมั้ง แต่ผมรู้สึกแปลกๆ กับหมอนี่ คือผมไปตามไนน์ที่งานอีเวนต์บ่อยๆ ใหม่ๆ แล้วอีกคนนั้นก็ออกงานคู่กับไนน์บ่อยๆ ไม่รู้ผมคิดไปเองไหม แต่ผมว่าเขาดูวางตัวห่างเหินกับเมนผมอะ ไนน์ดูเข้าหา ขวนคุยนู่นนี่ แต่เขาถามคำตอบคำ ไม่ใช่แค่หน้างาน แต่พอดูพวกคลิบสัมภาษณ์หรือเบื้องหลังผมก็ยังรู้สึกแบบนั้น

บอกก่อนว่าไม่ได้มีแค่ผมที่คิด ด้อมผมบางส่วนก็คิดเหมือนกัน ถึงขั้นเคยมีแฟนคลับด้อมผมแสดงความเห็นในเอ็กซ์ว่าเดวิดดูเย็นชากับไนน์ แต่แฟนคลับฝ่ายนั้นก็ได้ว่าเดวิดเป็นอินโทรเวิร์ต พูด

น้อย อาจจะสานสัมพันธ์กับคนอื่นไม่เก่ง เลยเกิดการชะงักกันไปมา ประปราย แต่ผมไม่ได้ไปร่วมวงอะไรด้วยหรอกนะ แอกลึกของผม มีไว้แค่ลงรูปเหมือนเป็นแฟนไซต์ ส่วนแอกลูกก็เอาไว้เทรนด์ให้พวกไม่ได้เอามาติดตามดรามามาพวกนี้

แต่ผมก็เห็นด้วยที่เขาพูดกันนะ ผมว่าหมอนี่ดูเย็นชากับ ไนน์อะ ทั้งที่อยู่สังกัดเดียวกันด้วยซ้ำ พอได้มาเห็นกับตาแบบนี้ก็ยิ่ง ชัดเลยครับ ไม่อยากร่วมงานกับเมนผมหรือไงไม่รู้ เฮอะ แต่ใครสนใจล่ะ ผมเชื่อว่ามีคนอยากร่วมงานกับคนมีฝีมืออย่างไนน์อีกเยอะแยะ!

หมอนี่ก็คงแค่ทะนงตัว คิดว่าตัวเองหน้าหล่อ (ถึงจะไม่ชอบ หน้าแต่ก็ต้องยอมรับว่าหล่อฉิบหายอะ) การแสดงพอใช้ (แบบก็ได้ อยู่) มีแฟนคลับเยอะหน่อยแล้วจะมาทำหึงว่าตัวเองอยู่เหนือกว่า หรือไง! วงการนี้แค่หน้าตาดีไปไม่รอดหรอกเว้ย ถ้าทำนิสัยไม่น่าคบ แบบนี้ละ! นี่ยังไม่พูดถึงภาพลักษณ์ของเขาที่ลุกโดยรวมออกแนว แบนบอยนิด ๆ เวลาอยู่หน้ากล้องชอบยิ้มมุมปากแบบพวกเมะหือะ นึกออกปะ ซึ่งไม่ใช่สไตล์ที่ผมชอบเลย

เอาเป็นว่าผมไม่ชอบหน้านายเติร์ดอะไรนี้ แล้วผมก็ไม่อยาก ให้ไนน์ขายเงินด้วย ช่วงนี้คนยังจับตาดูกันอยู่ เพราะการขายเงิน เป็นการตลาดที่ไม่เคารพคนในคอมมูนู LGBTQ+ หากินด้วยอัตลักษณ์ ของคนอื่นแบบนั้น พยายามทำให้คนมโนไปไกลมันดูไม่ค่อยเข้าท่า อะนะ ไนน์จะอาจมีปัญหากถ้าเกิดถูกจับได้ว่ามีแฟนขึ้นมาอีก

สำหรับผม ไนน์มีฝีมือมากกว่าจะมานั่งขายเงินไปวัน ๆ ปี 2024 มันหมดยุคหลอกสาววายแล้วครับ! แต่ผมเดาว่าค่ายคงมอง ว่าการมีคู่จิ้นแล้วจะมีแฟนคลับคู่คอยช่วยซัพพอร์ตได้เพิ่มขึ้นจาก แฟนคลับเดี่ยวละมั้ง ในแง่การทำธุรกิจบางทีการมุงมั่นซบเค็ลื่อน

ประเด็นทางสังคมก็คงมีน้ำหนักน้อยกว่าเม็ดเงิน ดังนั้นถ้ามันจำเป็นต้องขายแพ็คเกจจริง ๆ ผมก็อยากให้เป็นคนอื่นมากกว่า ไม่ใช่ขายก้อนน้ำแข็งหินแกรนิตเดินได้นั้น

ผมหันหลังกลับ สะโงกหน้ามองเข้าไปทางหน้าต่างเพื่อมองสถานการณ์ในห้อง เห็นไนน์เอียงหน้ามากระซิบอะไรสักอย่างกับเตีร์ด แต่ฝ่ายนั้นตีหน้านิ่งสนิท ไม่พูด ไม่โต้ตอบ เอาแต่มองคนที่กำลังแคสติง ไม่มองไนน์เลยด้วยซ้ำ

เนี่ย! มันน่าหมั่นไส้ไหมวะ!

ผมพ่นลมหายใจพืดพาดอย่างนึกเคือง แต่ก็ทำอะไรไม่ได้หรอก ผู้จัดเขาเคาะมาแล้วว่าสร้างซีรีส์มาให้สองคนนี่ อีกอย่าง... ผมเคยดูการแสดงของนายเตีร์ดนี่ ก็ต้องบอกว่าเป็นหน้าใหม่ที่ฝีมือดีเชียวละ ในแง่การทำหน้าที่นักแสดงผมชื่นชมเขานะ แต่อย่างอื่นนี่ดูทำอะไรไม่ไหว

“ถ้าแคสติงเสร็จแล้วสามารถกลับได้เลยนะคะ สัปดาห์หน้าทางเราจะประกาศผลการแคสติงทางหน้าเพจค่ะ” พี่สาวสต๊าฟฟ์เอ่ยกับผม ตอนที่ผมไปรับกระเป๋าที่ฝากไว้ด้วยรอยยิ้มหวาน

ผมคิดว่าเธอคงอยากจะรีบเคลียร์คนออกจากพื้นที่ให้เร็วที่สุดนั่นแหละ จะว่าไปผมก็เพิ่งรู้เลยนะเนี่ยว่ามีคนอยากเป็นนักแสดงมากขนาดนี้ เอาแค่เฉพาะงานนี้มีแคสติงเจ็ดตัวละคร แต่ว่าคนมาแคสติงไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยคนแน่ ๆ ก็นะ ถ้าแสดงซีรีส์สวยแล้วเกิดดังขึ้นมาก็มีกินมีใช้ทั้งชาติอะ จ้างงานฟรีเซนเตอร์สักตัวก็ได้เป็นล้าน ถ้าได้ถือหลายตัวก็คูณเข้าไปอีก รวมถึงแฟนคลับทั้งไทยและต่างชาติเปย์กันหนักมากจริง ๆ อย่างไนน์นี่ จัดงานวันเกิดที่ช้อปปิ้งละลานตาได้ของขวัญเป็นของแบรนด์เนมหัวจดเท้า อยากรู้อะไรแฟนคลับ

ซื้อให้หมด แทบไม่ต้องควักเงินเลย แล้วได้แบบนี้ทุกงานที่ไปเลย
ด้วย

เงินและเงินเท่านั้นที่น็อกเอเวอริง แต่มันเป็นเรื่องปกติครับ
ใคร ๆ ก็อยากมีเงินเพราะความยากจนมันน่ากลัว แต่สัจธรรมอย่าง
หนึ่งของวงการนี้คือไม่ใช่ทุกคนที่จะประสบความสำเร็จ คนที่จะขึ้น
ไปถึงระดับที่ว่ามานั้นได้คงมีแค่สิบยี่สิบเปอร์เซ็นต์ แถมนช่วงเวลา
พีค ๆ ในอาชีพอย่างมากที่สุดห้าปี ก่อนจะทรงตัวแล้วค่อย ๆ เสื่อม
ความนิยมไปตามเวลา เป็นวงการที่การแข่งขันสูงมาก ดาราหน้าใหม่
ผุดขึ้นทุกวันโดยเฉพาะวงการนักแสดงวอย ยุคนี้ผู้บริโภคจึงมีทาง
เลือกเยอะมาก

ความเสียงสูงมาพร้อมกับผลตอบแทนที่สูงลิบลัว ใคร ๆ ถึง
ได้อยากลองเสียงดูใจ แต่ผมไม่คิดว่าผมจะเป็นคนโชคดีคนนั้นหรอก
วันนี้ได้เจอหน้าไนน์ ได้กำลังใจจากเขา ได้ยินเขาพูดชื่อผมแถมยัง
ชมผมด้วย แค่นี้ชีวิตก็คอมพลีตแล้วครับ!

ครี๊ดดด

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสิ้นเดือนข้อความเข้า พอหยิบออกมา
ดูก็เห็นว่าเป็นข้อความจากไอ้เจย์ ทักมาถามความคืบหน้าว่าเป็น
ยังไงบ้าง

แคสต์เสร็จแล้วยังวะ

เล่าด่วน กูอยากเลือก

เสร็จแล้ว ได้เจอไนน์ด้วย

เชีย โขคดีสัส แล้วมึงเล่นโอเคไหม กรรมการเขาว่าไง

ก็มีคนชมนะ แต่ไม่น่าผ่านมั้ง คนเก่งคนหล่อเยอะแยะไป

หมด

เฮ้ย! ถ้าเขาออกปากชมแปลว่าเขาปึกมึงแน่ มึงมีหวังเชียว!

ผมอมยิ้มกับข้อความจากเพื่อน ไอ้เจย์นี่แหม่งนิดยาแങงฉิบหาย
สงสัยมันอยากมีเพื่อนเป็นดาราราวจริง ๆ นะเนี่ย

อาทิตย์หน้าประกาศผล รอดูละกัน
แต่บทกวีมีคนมาแคสต์เป็นร้อย คงไม่มีหวังมั้ง ถ้ากูได้นะ กู
ยอมแตกอาหารหมาอะ

ผมพิมพ์ไปอย่างมั่นใจสุด
โอกาสแคสต์ถึงผ่านหนึ่งเปอร์เซ็นต์ แต่โอกาสแคสต์ถึงไม่ผ่าน
เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ถ้าเป็นลอตเตอรี่งวดนี้ผมก็ถูกหวยแน่นอน!

เซ็ดดด

กูแคปไว้ละไอ้ว่าน มึงมาลบทีหลังก็ไม่ทันแล้ว 555

คำขู่ของไอ้เจย์ไม่ได้ทำให้ผมสะดุ้งสะเทือนแต่อย่างใด อยาก
ชูกี้ชูปะเหอะ ผมไม่มีวันได้กินอาหารหมาอยู่แล้วละ!

ผมเคยได้ยินคนพูดถึงสังขรณ์ชีวิตยอดนิยมอย่าง ‘ความ
แน่นอนคือความไม่แน่นอน’ มากี่มาก แต่ไม่เคยคิดเลยว่าวันนี้
มันจะเกิดขึ้นกับตัวเอง...

“บ๊อกรู ๆ ๆ น้องว่านอยากกินอะไรดีครับ รสเนื้อหรือรสตับ

แย้ ๆ หรือเอาอาหารเปียกดี มีไก่ในน้ำเกรวี่ด้วย น่องว่านชอบแบบ ไนน์ครับ ฮ่า ๆ ๆ”

ไอ้เจย์หัวเราะแบบอกรสออกชาติสะใจสุด ๆ ระหว่างที่พวกเราอยู่ในร้านขายอาหารสัตว์แถว ๆ มหาวิทยาลัยหลังจากเลิกคลาสเรียน

“มึง ๆ เอาอันนี้ป่าว รสแซ่มอนสูตรบำรุงขนด้วยเว้ย!”

“เดี๋ยวกูเลือกเองละนะ” ผมเค้นเสียงลอดไรฟันพลงกวาดตามองไปทั่วร้าน

ครับ ที่เคยบอกว่าถ้าแคสติงผ่านจะกินอาหารหมา ตอนนั้นก็ได้อินจริง ๆ แล้วครับ เพราะเมื่อเย็นวานทางเพจบุ๊กของผู้จัดประกาศผลการแคสติง ผลปรากฏว่าบท ‘สกาย’ ตัวรองในซีรีส์เรื่อง ‘Deep Dive ดำดิ่งสูใจเธอ’ กลายเป็นของผม นายอาชวิน สุขโกศล คนนี้

เขี่ยแม่งผ่านเฉยเลย! ผ่านได้ยังไงวะ ตอนดูประกาศผลผมเพิ่งกลับถึงห้อง พอเห็นชื่อตัวเองเท่านั้นละ ผมแหกปากลั่นห้องจนน้องสาวตกใจ รีบวิ่งมาหาพร้อมไม้เบสบอล นึกว่ามีโจรบุก แต่พอวิวัฒน์รู้ว่าผมแคสติงผ่าน มันกรี๊ดดังกว่าผมอีก

“พี่ว่าน!!! อะไร! ยังไง! เมื่อไร! ไปแคสต์มาตอนไหน แล้วผ่านได้ยังไง โอ้ยยย บอกมานะ ๆ ๆ”

“พี่ไม่รู้!!!”

ไม่รู้จะตอบน้องยังไง เพราะไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงผ่าน ตอนแรกผมก็นึกว่ามีการผิดพลาดทางเทคนิคอะไรหรือเปล่าวะ แบบเขาอาจจะใส่ชื่อผิด จริง ๆ แล้วเป็นคนอื่นไร้ แต่ประมาณหนึ่งชั่วโมงหลังจากประกาศผลก็มีสายโทร. เข้ามา และแจ้งว่าเป็น

ทีมงานจากค่ายของผู้จัด นัดให้เข้าไปพูดคุยเรื่องการเซ็นสัญญากับทางค่ายวันมะรืนนี้

สรุปไม่ผิดฝาผิดตัว ผมแคสติงผ่านแล้ว กำลังจะได้เล่นซีรีส์จริง ๆ

“ไหน ๆ มึงอยากแตกอะไร” ตัดกลับมาปัจจุบัน ไฉ้เจ็ยยังยืน กอดอกยิ้มกระหยิ่ม กัดฟันให้ผมเลือกอาหารหมารสที่ชอบ

ความผิดพลาดเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ครับ ผมพลาดไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่จะไม่พลาดเป็นครั้งที่สองแน่ พอนึกขึ้นได้ว่าฉิบหาย นี้กูต้องแตกอาหารหมาเนี่ยหว่า ผมก็คิดหาทางหนีทีไล่เอาไว้แล้ว ไปหาข้อมูลว่ามีอาหารหมาแบบไหนที่คนกินได้แบบรสชาติไม่ทรมาน ลื่นและดับไตบ้าง

แล้วมันก็มีอยู่จริง ๆ ไฉ้มันยังงี้ละ!

“กูเอาอันนี้” ผมยกมูมปากขึ้น เดินไปหยิบซองนมแพะอัดเม็ดที่วางรวม ๆ อยู่กับอาหารชนิดอื่น ๆ ขึ้นมา คนก็กินนมแพะได้ใช่ไหมละ และผมเช็กมาแล้วว่ายี่ห้อนี้มีส่วนผสมที่คนกินได้เหมือนกัน

“เฮ้ย ๆ ไรอะ” ไฉ้เจ็ยสีหน้าเปลี่ยน ถลึงตามองผม “มึงชี้โกงละว่าน”

“ชี้โกงยังงี้ นี่ก็อาหารหมา พี่ครับ อันนี้มันอัดเม็ดของหมาไซ้ใหม่”

“ไซ้จ๋า” คุณพี่เจ้าของร้านที่ยืนเฝ้าเคาน์เตอร์ตอผมเหยียดยิ้มยามใจขณะเดินไปจ่ายเงิน ใจละ แคนี่ก็ไม่ผิดคำที่พูดเอาไว้แล้ว

“สัส” พอเดินออกมาจากร้านไฉ้เจ็ยก็สบถใส่ผมองผมตาขวาง

“อะไร กูไม่ได้ผิดสัญญาสักหน่อย ก็บอกว่าจะกินอาหารหมา

แต่ไม่ได้ระบุไว้ว่าอะไร” ผมจิกของหิบบนมแพะอัดเม็ดมาเคี้ยวแบบ ซิลซิล พลังยักคิ้วให้อัเพื่อนสนิทที่ยืนหน้าบูดหน้าเบี้ยว

ผมเดาว่าไอ้เจย์คงกะถ่ายคลิปแกล้งผมเต็มทีให้เป็นดัจิทัล ฟุตพริ้นต์แน่ ๆ แต่โทษที พอดีผมฉลาดอะครับ ฮ่า ๆ ๆ

“อร่อยอยู่นะ เอาไหม”

“แตกได้จริงเหรอะ”

“ได้ดี หวาน ๆ ดี” ผมพุดพลงส่งนมแพะอัดเม็ดเข้าปากอย่าง ติดใจ รสชาติมันก็เหมือนนมอัดเม็ดทั่วไปเลยอะ แต่คนอื่นอย่าหา ทำตามผมนะ อยากกินซื้อนมอัดเม็ดธรรมดากินดีกว่าครับ เพราะ ของหมานี้แพงกว่าของคนอีก

ไอ้เจย์พ่ายแพ้ต่อความอยากรู้อยากเห็น เลยหิบบไปลองชิม เม็ดหนึ่ง สถานการณ์ตอนนี้คือนักศึกษาชายปีสี่สองคนยืนกินอาหาร หมากอยู่หน้าร้านขายอาหารสัตว์ เป็นภาพที่แปลกเอาเรื่อง

“แต่ก็นะ ใครจะไปคิดวะว่ามึงจะแคสต์ผ่านจริง ๆ”

“อ้าว ไหนตอนนั้นมึงบอกกูได้แน่”

“กูก็ให้กำลังใจเพื่อนไง เห็นมึงตั้งใจพยายามอะ” เจ้าตัวตบ ไหล่ผม แหวตตาชายชัดถึงความยินดีจากใจจริง

“แต่พอรู้ว่ามึงผ่านกูดิใจมาก ๆ เลยนะ โอกาสของมึงมาถึง แล้วว่าน ถ้าโชคดีเรื่องที่มึงแสดงดังขึ้นมา คราวนี้มึงสบายแล้ว นี่เป็น บันได้ก้าวแรกให้มึงต่อยอดได้อีกเยอะเลยนะ”

“เอาจริงไหม กูยังไม่ค่อยแน่ใจเลย” ผมถอนใจ

ไอ้ดิดี้ก็ดีใจอยู่หรวก แต่บอกตามตรงว่าผมไม่เคยคิดอยาก เป็นนักแสดงมาก่อน พอได้รับโอกาสก็ลั้งเล ไม่รู้ว่ามันถูกต้องแล้ว หรือไม่ ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรต่อไป

“ไม่เป็นไร ชีวิตคนเรานั้นก็ต้องลองผิดลองถูกกันแหละ” ไอ้
เจย์เหมือนจะรู้ว่าผมกำลังคิดอะไรอยู่จึงเอ่ยปลอบ

“นั่นสินะ” ผมค่อยยิ้มออกมาได้ ยิ่งไงการแคสติงครั้งนี้ผมก็ได้
รับบทมาอย่างถูกต้อง ไม่ได้ใช้เส้นสาย ในเมื่อได้โอกาสนี้ก็ต้องลอง
ทำให้เต็มที่ ไม่น่าผมอาจจะค้นพบความฝันของตัวเองก็ได้

อีกอย่าง...นี่ก็เป็นโอกาสดีที่ผมจะได้รู้จักไนน์มากขึ้นนอก
เหนือจากในฐานะศิลปินกับแฟนคลับ ได้พูดคุยกัน ได้ทำงานรวม
กัน นี่มันยิ่งกว่าความฝันเลยไม่ใช่หรือไง

ซักตื่นตื่นแล้วสิ อยากถ่ายซีรีส์ไว ๆ แล้วครับ!!!